TUNTURILATU 3/2020

Mikko Suominen

Heinäaavalla Stabbursdalenin etelärajan Leavnnjasjärven rannalla.

Karua, kaunista maisemaa ja punalihaista purtavaa

8–9

Reissussa hiihtäen ja meloen 3

Vaellukselle Kainuuseen 4

Retki-muistoja Kevolta 5

Talkoilla tehty vuoden retkikohde 6–7

Talkoista jo 50 vuotta 12

Kesän jälkeisiä mietteitä

Kesä on mennyt pitkälti epidemian ehdoilla. Kerhoissa on tapahtumakalenterit tyhjentyneet. Samoin VaVa-leiri on siirretty ensi vuoteen. Kämppätalkoot olivat tänä vuonna elokuussa kesäkuun sijasta. Elokuussa oli jo suunniteltu retkiä Lappiin ja kerhoviikkoja TL:n kämppeihin.

Ehkä tästä alkaa vähän normaalimpi aika.

Kevään kokoukset kerhoissa on pikkuhiljaa hoidettu joko etänä tai ulkona väljästi. Tunturiladun hallituskin etäkokousti toukokuussa. Sen huomasi, että etäkokous vaatii vielä harjoittelua, jos vielä tulevaisuudessa sellaiseen joudutaan.

Tämä aika on tuonut uusia retkeilijöitä ehkä vaeltajiakin pohjoiseen ja kansallispuistoihin.

Toivottavasti näistä uusista kulkijoista saisimme uusia jäseniä Tunturilatuun.

Tänä epidemian aikana kämppien varauksetkin on vähentyneet, joten nyt kannattaa käyttää kämppiä siellä ei väenpaljous ole esteenä.

Suomen Latu päätti kevätkokouksessaan nostaa jäsenmaksuja, joten meilläkin voi olla tarve korottaa jäsenmaksuja. Tämä johtuu Tunturiladun osalta siitä, että tapahtumia on jouduttu perumaan/siirtämään. Kämppien käyttöaste pudonnut huimasti, mutta kiinteät kulut pyörivät koko ajan.

Tunturiladun syyskokous on näillä näkymin lokakuussa, Tampereen AitO:n toimintakeskuksessa. Toivottavasti mahdollisimman moni tulee pitkästä aikaa näkemään muita tunturilatulaisia.

Hallitukseen voi edelleen miettiä uusia jäseniä, jotka tuovat uusia ideoita Tunturilatuun. Itse olen käytettävissä edelleen puheenjohtajaksi.

Tämä kesä on ollut hyvin erilainen harrastusten suhteen, onneksi on voinut omalla kotiseudulla pyöräillä, omatoimisuunnistaa, käydä luonnon järvissä uimassa. Lapin reissuja ei kesällä ole ollut, mutta syksyllä olin kämppätalkoissa Talaksella. Se onkin ainoa Lapin kämppä johon en ollut vielä päässyt tutustumaan.

Nähdään Tampereella uusin ilmein ja uusin ideoin, miten tätä Tunturilatua saadaan tunnetuksi ja saataisiin nuorempi sukupolvi innostumaan Lapin erämaista ja retkeilyn antamasta hyvän olon tunteesta tällaisena pandemian aikana.

Niin ja kämppäisäntää haetaan Tunturiladulle. Mahtavan kämppätoimikunnan vetäjäksi mielenkiintoiseen ja monipuoliseen hommaan. Ja maisemat kaikilla kämpillä upeat työskennellä.

Tuula Forström
tuulantei11@gmail.com
Tunturiladun puheenjohtaja

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti postitetaan jäsenille Latu & Polku -lehden kanssa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Tuula Forström
Marjapolku 2 b10 45360 VALKEALA
puh. 040 718 1642
tuulantei11@gmail.com

Toimitussihteeri:
Satu Ojala,
Huittisten Sanomalehti Oy,
Asemakuja 2, 32700 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@lauttakyla.fi

Tiedotustoimikunta 2020:
Satu Ojala (pj), Iitu Gerlin,
Tuula Forström, Mikko Suominen.
sähköposti: tiedotus@tunturilatu.fi

Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm, ¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa, koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Sanoma Manu, Tampere

Ilmestymisaikataulu 2020:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	**27.10.**	**1.12.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Suomen Ladun jäsenpalvelun kautta,
puh. 09 8567 7450 tai
jasenpalvelu@suomenlatu.fi
tai postitse:
Suomen Latu ry, Jäsenpalvelu,
Radiokatu 20, 00240 HELSINKI

SUOMEN LATU

Vuoden 2020 neljäs lehti
ilmestyy 1. joulukuuta.
Lehti jaetaan Latu & Polku -lehden mukana.
Aineistot tähän lehteen on toimitettava 27.10.2020 mennessä osoitteella satu.ojala@lauttakyla.fi.

Oppaita kairassa kulkeville

Jouni Laaksosen uutuus Retkeilyopas & tunturikartta Kiilopää on paljon sivulukuaan laajempi tietopaketti Koilliskairaan mieliville. Pelkästään lisätieto-viittaukset läpikahlaamalla saa kulumaan illan jos toisenkin.

Teoksen alkupuolella on tiivis tietopaketti retkeilyn historiasta, alueen luonnosta ja retkeilypalveluista sekä retkeilyetiketistä kansallispuistossa. Luontokohteita ja retkeilyreittejä esitellään yksityiskohtaisine maastokuvauksineen niin uraansa aloitteleville retkeilijöille kuin jo enemmän kairaan kulkeneille.

Opaskirjan keskuspaikka on Suomen Latu Kiilopää, josta löytyy monipuolisesti palveluita päiväretkeläisille sekä suoraan tunturiin nousevat polut puiston takamaille mieliville kaukovaeltajille.

Kirja todistaa hienosti, että aina ei tarvitse lähteä kauas, sillä ihan lähialueiltakin löytyy uskomattoman hienoja luontokohteita: Kiilopään lähiympäristöstä löytyy katseltavaa viikoiksi. Erimittaiset teemareitit sopivat yhtä hyvin kesäpatikointiin tai talviretkeilyyn vaikkapa lumikenkäillen.

Urho Kekkosen kansallispuiston merkityt reitit kulkevat lähinnä retkeily- ja luontomatkailuvyöhykkeellä puiston länsiosassa. Kauempana puistossa on runsas polkuverkosto, jota seuraamalla kartanlukutaitoinen retkeilijä pääsee nauttimaan monipuolisesta tunturimaastosta.

Oppaassa on useita reittikuvauksia sekä merkityille reiteille että näiden ulkopuolisille vaihtoehdoille.

Pakettiin kuuluu hyvä retkeilykartta, joka kannattaa pitää käsillä teosta lukiessaan, sillä esitellyt luontonähtävyydet ja retkeilyrakenteet on numeroitu kartalle. Vedenkestävä ja repeämätön kartta on helppo ottaa retkelle mukaan.

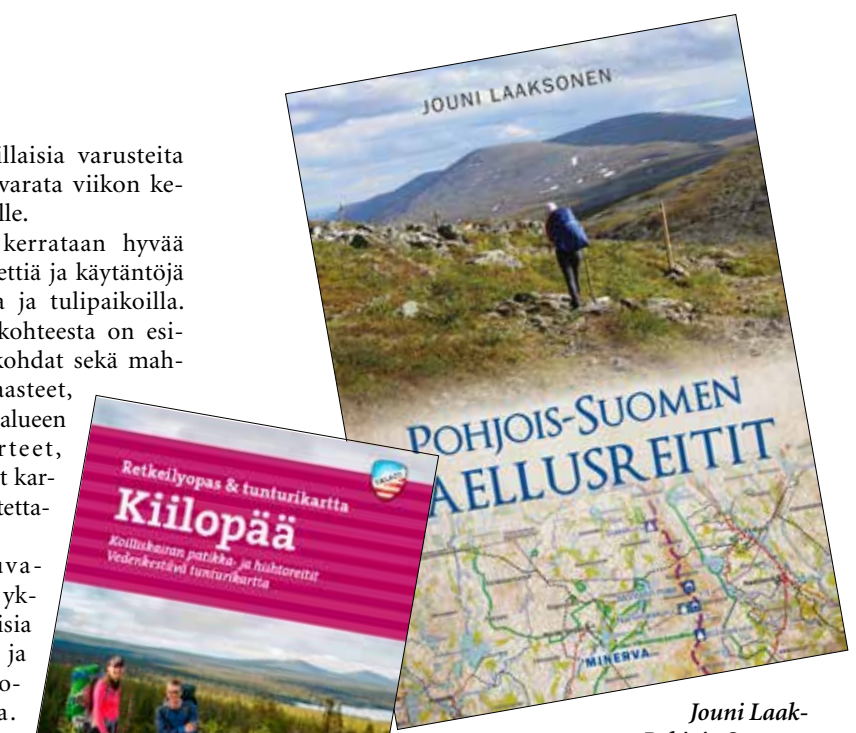
Jouni Laaksosen uunituoreessa Pohjois-Suomen vaellusreitit -opaskirjassa on koottuna laaja kattaus merkityistä muutaman päivän reiteistä viikon vaellusreitteihin aina Puolangalta Nuorgamiin ja Kilpisjärvelle. Mukana on vähemmän tunnettuja alueita sekä klassikkokohteita. Runsas puolet kirjasta esittelee noin viikon kestäviä vaellusreittejä. Pohjois-Suomen vaellusreitit on erinomainen ja kattava tietolähde erityisesti vaellusharrastuksen alkutaipaleella, kun etsitään ideoita ja uusia alueita tulevia retkiä varten.

Kirjan alussa on hyviä ohjeita ja vinkkejä etenemiseen urapolulla päiväretkeilijästä vaeltajaksi, miten mm. ruoka- ja juomahuolto hoidetaan ja millaisia varusteita kannattaa varata viikon kesävaellukselle.

Samoin kerrataan hyvää retkeilyetikettiä ja käytäntöjä autiotuvilla ja tulipaikoilla. Jokaisesta kohteesta on esitelty kohokohdat sekä mahdolliset haasteet, maaston ja alueen erityispiirteet, suositeltavat kartat ja saavutettavuus.

Reittikuvaukset ovat yksityiskohtaisia ja kattavia ja kuvitus monipuolista. Omaan kirjahyllyyni tämä sopii ehdottomasti!

Hanna Sinilehto

Jouni Laaksonen: Pohjois-Suomen vaellusreitit, Minerva Kustannus Oy, 2020

Jouni Laaksonen: Kiilopää Vaelluksia ja päiväretkiä Koilliskairassa Luonto, historia ja reitit Calazo Förlag AB ja Suomen Latu, 2020

Korona-ajan retkeilyä

Korona-aika sotki monen kerhon suunnitelmat retkien ja vaellusten osalta.

Njallan vaellus Haltille siirtyi huhtikuulta helatorstain viikonloppuun. Meitä lähti viisi urheaa vaeltajaa kohti Haltitunturia.

Vaelluksen kesto oli niin lyhyt, että turvauduimme **Anuntin Riston** apuun. Ruokailu Riston toimipaikassa oli mieleenpainuva. Olimme kyselleet Kilpisjärven ruokapaikkoja, mutta kaikki paikat olivat kiinni. Risto lupasi kuitenkin meidät ravita ennen reissuun lähtöä.

Ruokalistalla oli kolmenlaista kalaa eri muodossa, hirvenpaistia ja lapinjuustoa hilloilla. Kaikki tämä oli kirjaimellisesti lähiruokaa. Juomat olivat ruokien mukaan.

Tämän nautiskelun jälkeen oli hyvä käydä rekeen ja aloittaa matka Pitsukselle. Illan päälle lähdimme hyvässä säässä kohti Haltia. Sää jatkui hyvänä, mutta matkalla Haltille osa kärsi lihaskrampeista ja osa nesteytyksen puutteesta. Haltille kuitenkin päästiin nauttimaan maisemista.

Takaisin tulo Haltilta Pitsukselle olikin sitten leikin tekoa. Sen kuin laskettelimme hankikantoa pitkin. Osa meistä yöpyi teltoissa, osa meni autiotupaan, jossa ei ollut muita kulkijoita.

Oli ilo nähdä, että suomalaiset perheet olivat lähteneet vaellukselle. Näimme useamman isän tai äidin lastensa kanssa vaelluksella. Perinteisiä Haltin vaeltajia sitten ei näkynytkään.

Perjantaipäivä kului pilkillä paikallisten kanssa. Sää oli keväisen lämmin ja t-paitakelisä saimme järvellä nautiskella auringon lämmöstä.

Rautu oli syönnillään ja saimme illaksi maittavan rautuaterian. Illan kuluessa vielä hiihtelimme Meekon laaksoon.

Ihmetystä aiheutti sää. Olimme edellisenä vuona lähes kuukautta aikaisemmin liikkeellä ja kastelimme jalkamme Meekon kämpälle tulessa.

Nyt oli lunta vielä runsaasti ja kaikki joet ja järvet umpijäässä. Koronakevät olisi ollut ilman koronaa huippuhienoa vaellussäätä lumen ja jään suhteen Käsivarren Lapissa.

Kuonnarilla viivyimme seuraavan yön ja nautimme lähimaaston retkeilystä. Sunnuntaina palasimme edelleen hyvässä säässä Kilpikselle ja kotimatkalle.

Kevään melontaretken teimme isolla porukalla Kapsajoelle.

Kapsajokea pidetään paikallisten paratiisina. Sinne paikalliset menevät nauttimaan rauhasta ja kalastuksesta.

Me olimme päättäneet tehdä melontaretken kerhon jäsenille. Mukaan oli uskaltautunut monta ensi kertalaista ja siksi pidimme pienen teoriaopetuksen ennen joelle lähtöä.

Kapsajoki on matala ja sopivan virtaava, joten pelkoa ei ollut pahemmista kaatumisista. Tekemällä oppiminen on monesti paras opetuksen muoto. Oppimisen iloa sai moni kokea kanoottia ohjatessa, ei se niin vaikeaa ollutkaan.

Taukopaikalla saimme nauttia hulpeista retkieväistä, joita Riikka ja Mikko olivat meille valmistaneet.

Melonnan päättyessä moni kyseli, miten tätä hauskuutta saisi lisää. Sovimme, että elokuussa jatketaan Inarin melontavaelluksella. Sitä jäimme sitten odottelemaan.

Raiski

Melojat tauolla.

Hyvissä maisemissa ja säässä.

Saaliina iso rautu.

Koronavälit.

Meitä oli monta innokasta melojaa Kapsajoella.

Porukalla makkaran paistossa .

Riston eväät.

Terveisiä Oktasta

Nämäkin terveiset oli tarkoitus saattaa ilmoille paljon aikaisemmin, mutta kun nyt on niin moni asia muuttunut, niin tämäkin. Oktan tammikuun kerhoilta pidettiin Teppanassa niin kuin ennenkin ja paikalla oli reilu tusina kerholaisia.

Aiheena olivat ilmastoasiat joista kertoi kajaanilainen kaupunginvaltuutettu (vihr.) **Silja Keränen**. Hän piti hyvin valaisevan esityksen koko maapallon tilasta, mitä pitäisi tehdä, mitä on jo tehty ja antoi meille tietoiskuja paperiarkeilla kotona tutkittavaksi. Keskustelu oli vilkasta. Kukaan ei aavistanut mikä meitä odotti nurkan takana.

Tieto korona-viruksesta ja sen vaarallisuudesta oli kuin isku palleaan. Uusi isku oli rajoitusten rajuus. Minulta ja kai monelta muultakin meni yli kaksi viikkoa sopeutua ajatukseen, maailman hiljenemiseen ympärillä. Saattoi vain soitella sukulaisilleen ja tuttavilleen: Mitä sinulle kuuluu? Aikaa oli, mutta toimeen ei osannut tarttua. Piti vain mietiskellä maailman menoa ja kävellä tai hiihtää. Me kaikki jouduimme lyhyessä ajassa oppimaan maapalloamme kokonaisuutena jossa kaikki vaikuttaa kaikkeen.

Muutos on ollut ”ilmassa” ja meissä. Panen tähän jatkoksi viime vuoden ajatuksiani.

Säilön muistiini kirkkaat hanget, kuukkelien pyrähdykset lähemmäksi, lapintiaisen uteliaisuuden sillä tämä saattaa olla viimeinen vierailuni täällä. Hiihdän nytkytellen vaarojen kuvetta, lasken varoen rinnettä alas.

Ajoin satoja kilometrejä nähdäkseni rakkaita kotimaani maisemia, laahustan rinkka selässä lähimmälle niistä ja kaipaan tunturipuron kirkasta vettä. Pitemmälle en enää jaksa. Huohotan ja pysähdyn ihailemaan luonnon arvokasta alistumista vanhuuteen. Nojaudun samalla muhkuraiseen kelopuuhun, verenpaineeni laskee. Kuuntelen tuulen suhinaa ja tinnitusta joka vaimenee. Tähän on tultu!

Tämän tarinan tarkoituksena ei ole masentaa teitä vaan ottamaan vain tosiasiat huomioon ja lähteä siltä pohjalta toimimaan niillä voimilla joita meillä on. (Tiedätkö kaikki resurssisi !!)

Yllättäviin tilanteisiin äidilläni oli hauska sutkaus: Tiukassa paikassa koiraskin poikii!

Liisa Haapalainen

Silja Keränen (etuvasemmalla) kertoi kerhoillassa oktalaisille maapallon tilasta ja siitä, mitä pitäisi tehdä ja on jo tehty.

Owla retkeili alkukesällä Kainuun vaaramaisemissa

Kesäkuun ensimmäisenä päivänä saimme tietää, että Hetassa ei ole lunta vaan siellä olisi hyvä kesävaelluskeli. Ylempänä Pöyrisjärvellä olikin sitten samaan aikaan vielä järvi jäässä ja moottorikelkkakeli. Selvää oli että Pöyrisjärvellä yöpyminen teltoissa ei tulisi onnistumaan.

Halu vaeltaa 6.-13.6.2020 koronan aiheuttamien rajoitusten lievennettyä merkittävästi oli keskuudessamme suuri. Valintamme kohdistui Puolangan suuntaan UKK-reitille välille Siikajärven P-paikka–Paljakka.

Alkuperäinen vaellusryhmämme supistui uuden reittivalinnan vuoksi.

Auringon paistaessa lähdimme Oulusta kohti Paljakkaa kahdella autolla. Vaeltajia oli yhteensä kuusi. Paljakasta **Kimmo Valppu** kuljetti meidät vaelluksemme lähtöpaikalle Siikajärvelle. Aurinko lämmitti ja tavoitteena oli vajaa 80 kilometrin pituinen viikon alkukesän vaellus määränpäänä Paljakka.

Aloitimme nousun kohti Komettovaaraa. Saavuttuamme huipulle saimme ihailla Kainuun vaaroja ja kallioita. Konsta Pylkkäsen siniset ajatukset auringon kilossa tulivat helposti mieleen hengityksen hiljalleen tasaantuessa.

Keskustelua herätti: Kyllä Kainuussa metsää riittää.

Vielä ei tullut mieleen että vaelluksemme tavoite Paljakka ei tulisi toteutumaan. Syy tähän selvisi viikon aikana kulkiessamme Tonkohuikoseksi nimettyä Puolangan kunnan alueella kulkevaa UKK-reitin osuutta. Maastoon reitti on merkitty sinisellä puihin ja osaksi maahan.

Alunperinkin tiesimme että Kainuussa vaeltaminen tapahtuu vaaralta vaaralle. Korkeuserot olivat yllättävän suuria ja tämä hidasti merkittävästi vaeltamistamme. Eninmäkseen reitillä olimme siis menossa joko ylös tai sitten alas valmistautuen seuraavaan vaaran päälle kapuamiseen.

Eteneminen oli hidasta paikka paikoin reitille kaatuneiden puiden takia. Jalkoja oli nostettava reippaasti yli sikinsokin olleiden puiden. Samalla osa puihin merkityistä sinisistä merkeistä oli kadonnut.

Vaellusletkamme vetäjän piti jatkuvasti tarkkailla missä olisi seuraava reitin sininen merkki. Muutaman kerran jouduimme varmistamaan GPS:llä suuntamme.

Näissä metsäosuuksissa oli reittiä aukaistu moottorisahalla katkoen reitille kaatuneita puita. Tästä kiitos hänelle.

Muutamat osuudet ovat metsäautotietä.

Isommankin valtatien ylitimme reitillä kaksi kertaa. Maantieasfaltti tuli tututuksi useiden satojen metrien matkalta. Tulipa jopa ruokailtua valtatien penkan läheisyydessä.

Ohi kulkevat autoilijat näkivät vaeltajia rinkkoineen ja kävelysauvoineen. Reitillä olevat pitkospuut olivat huonokuntoisia ja sammaloituneita sekä talven jäljiltä liukkaita että paikkapaikoin veden valtaamia, pitkälti entisiä.Täten on helppo ymmärtää miksi retkeilytoimittaja ja -kirjailija **Jouni Laaksonen** on kirjassaan Pohjois-Suomen vaellusreitit nimennyt Tonkohuikosen merkinnällä Sammaloituvat pitkospuut.

Reitillä on runsaasti hyviä laavuja sopivin välimatkoin. Poikkeuksena on 16 kilometrin välimatka Poussunojan ja Markonpalon laavujen välillä. Tämän osuuden jaoimme kahden päivän vaellukseen. Toinen huomattava vaikutus vaellukseemme oli että Kuirivaaran laavun läheisyydestä telttapaikkoja oli vaikea löytää.

Päädyimme ruokailutauon jälkeiseen pitkään taukoon ja vaelsimme aiemmin kuljetun kuuden kilometrin matkan lisäksi samana päivänä 8,5 kilometrin matkan Pyssylammen laavulle. Pyssylammen laavu on erinomaisella paikalla ja tästä vaelluksen jatkuminen maastollisesti helpottui.

Viimeistään tällä laavulla, johon saavuimme torstaina totesimme että tavoite perjantaina tai lauantaina ehtiä Paljakkaan ei olisi mahdollista. Perjantaina vaelsimme Heinijoessa olevalle Hepokönkäälle 24 metrin putousta ihailemaan. Heinijoki on 128 kilometriä pitkän Kiiminkijoen latvaosia. Kimmo Valpun taksipalvelu nouti meidät Paljakkaan autoillemme. Pitsat Puolangan keskustassa ja kotimatkalle Ouluun. Pessimistien jäljillä käyneinä optimistisena odotamme seuraavaa alkukesän vaellustamme. Liekö jälleen tuntureiden vuoro? Se selvinnee aikanaan.

Lapinkävijät Owla ry
Hannu Liljamo

Jukka Parviainen

Vaelluksen päättyessä Hepokönkäällä Hannu Liljamo (vas.), Tapio Siikaluoma, Satu Pippola, Tuula Lantto, Jukka Parviainen ja Unto Ojalehto.

Tonkohuikosta vaeltaen puiden sekamelskassa. Kävelysauvoista oli iso apu.

Kesäiset terveiset Ovtsista

Rekisteröityminen etenee Tunturiladussa. Ovtsikin on nyt rekisteröitynyt yhdistys. Toivotaan, että tämä sujuvoittaa toimintaa. Aktiivisista puuhastajista vain on meilläkin pulaa,kun ”vanhoja” (lue; ikääntyneitä) kertyvät vuodet alkaa painaa ja hidastaa.

Monin tavoin poikkeuksellinen vuosi on edennyt kesäsadon keräämisen aikoihin. Metsän antimet,marjat ja sienet ovat saaneet meikäläisporukatkin painumaan metsien syliin ja nauttimaan hyvistä tuloksista. Siinä suhteessa kesä on ollut ihmeellisen suosiollinen ja iso ilo. Muutenkin ovtsilaiset ovat tehneet kesäretkiä. Leivonmäen kansallispuistoon tehtiin yhteinen pieni vaellus. Antoisaa oli ja sää suosi!

Yhteinen sauna on lämminnyt Haristuvalla. Se on keränyt vanhan jengin koolle nauttimaan hyvästä seurasta. Muutenhan koronarajoitukset ovat tapaamisia karsineet. Kaiken kaikkiaan Haristupa on ollut koko ajan ovtsilaisten toiminnan keskeinen tekijä ja korona ajan ”henkireikä ”

Kevät jäi Lapin osalta väliin, mutta nyt valmistaudumme lähtemään ruskaretkelle Susikyröön. Viikko 38 on varattu meille. Se ei kuitenkaan tarkoita, ettei muita tunturilatulaisia mahtuisi meidän joukkoomme.

Näyttää siltä, että meitä on lähtemässä viisitoista ovtsilaista. Haaveilemamme bussikuljetus ei tällä kertaa tuteudu, joten matkaan lähdetään kimppakyydein. Jos tälläinen retki Lappiin kiinnostaa ja ajankohta sopii, ota yhteyttä Ovtsiin. (Ritva Loimio riloimio@gmail.com, puhelin 040 522 1037)

Lähdemme lauantaina 12.9. ja palaamme seuraavana lauantaina 19.9.2020 Tervetuloa mukaan!

Ritva Loimio

Kumpelaisten tuumaustaivallus Kevolla

Kahdeksanhenkinen kumpeleisten vaelluspoppoo oli **Koivun Joukon** johdolla elokuisella vaelluksella kolme vuotta sitten Kevon luonnonpuiston poluilla.

Vaelluksella taivallettiin 80 kilometrin pituinen Kuivin kierros. Upeitten reitin maisemien (Luobmusjärven harju, Fiellun putous, Guivi-tunturin näkymät, Bigalusaikin erotusalue, Sulaojan lähde) ihailun ohella yöpymispaikoilla ja tauoilla yhdessä tuumailtiin ryhmässä vaeltamiseen liittyviä kokemuksia ja ilmiöitä. Seuraavassa joitakin pähkäilyjemme tuloksia.

Ryhmässä kulkemisesta

Yhdessä joukossa liikkumisen eräitä vaikeuttajia lienevät osanottajien erilainen kunto ja kulkemisen tottumukset.

Todettiin että on tärkeää – jo turvallisuudenkin vuoksi – kaikkien ensimmäisestä viimeiseen, olevan huutomatkan sisällä. Silloin toisten apu voi olla nopeasti paikalla haaverin kokeneelle.

Jos kulkemisalustana on selkeä polku ilman eksymisvaaraa, niin silloin voi ”nopeakinttuisille” antaa vapauden kulkea omaa tahtiaan sovittuun maaston kohtaan saakka ja odottaa siellä muita.

”Hengenvetämistauko” on hyvä pitää aina hikeä tuottavan nousun ja vesipaikkojen ylittämisen jälkeen; liikkeelle vasta sitten kun viimeinenkin on saanut hengityksensä tasaantumaan.

Kuvaamisesta reissulla

Retket eletään kolmessa vaiheessa: Suunnitellessa, toteuttaessa ja muistellessa.

Viimeksi mainitun osion tärkeä osuus on retken eri tilanteiden taltioijalla, kuvaajalla. Kuvaamisesta kiinnostunut vaeltaja näkee paljon lähellä olevan luonnon yksityiskohtia, jotka innostavat niitä kuvaamaan.

Sen useimmiten automaattinen seuraus on se, että hän huomaa kuvauksen lopetettuaan polun olevan tyhjän vaelluskavereistaan. Varmaan monelle tuttu tilanne.

Miten helpottaa kuvaajan ”tyhjän polun” tunnetta?

Kuvaajan olisi hyvä sopia muun joukon kanssa kuvaamisestaan ja paikasta (taukopaikka, maastonkohta) missä hän viimeistään tapaa muut.

Olisi hyvä jos tämä matka ei olisi kovin pitkä, ihan turvallisuuden takia. Kuvaaja voi myös ilmoittaa toisille ”pikaisesta” kuvauksesta, jolloin muut voivat hiljentää kulkemisvauhtiaan ja siten auttaa välttämään kuvaajan ”tyhjän polun” tunnetta.

Tauot – vaelluksen ”herkkuhetkiä”

Vaelluksilla luonto ympärillä tarjoaa joka hetki kulkijoilleen ”silmänruokaa” ja myös runsaasti koettavaa muillakin aisteilla: erilaiset hajut, tuntoaistittavaa (esim. kivien, pahkojen, kallioiden pinnat, vesi), kuulon välittämät äänet tuulen huminasta lintujen lauluun.

Tauko tarjoaa välillä aisteille lepoa näistä eri ilmiöistä sekä latautumismahdollisuuden hetken levolla ja vaikkapa suun kautta nautituilla herkuilla.

Millaisia taukoja kumpelaiset pitävät ja miten he niistä nauttivat – siitä seuraavaksi.

–Tauolla voi olla vapaana kaikesta kävelemisestä, voi maata selällään jalat puuta vasten, nauttia suolaista ja makeaa. Parasta on nukahtaminen – edellyttää lämmintä säätä.

–Taukopaikalla itselle tuntemattomien retkeläisten kanssa jutustelu rikastuttaa elämää.

–Pieni suuhunpantava, maisemien katselu, kuvien ottaminen, ”puskassa” käynti virkistävät, tauon pituudella ei väliä.

–Lämpimänä kesä- tai syyspäivänä mustikoita suuhun ja sitten köllähtäminen kankaalle, pienet tirsat.

–Tauko on katkaisuhoitoa myös vaelluksella.

–Tauon tarkoitus on rentoutuminen: ympärilleen katselu, tulen, veden läsnäolo, niihin tuijottaminen.

”Uskalla myös puolustaa itsesi näköisiä taukoja, vaikka muut kohottelisivat kulmiaan”.

Minna Huotilainen, professori, aivotutkija

Tauko”manööverit”

Tauolle asettautuessa reissun vetäjä voi määritellä tauon noin pituuden. Se auttaa jokaista sovittamaan omat olemiset ja tekemiset tauon aikana.

Tauolta lähtiessä: Armeijalla on selkeä käytäntö: ”Valmistautukaa, lähtöön aikaa (esim.) 5 minuuttia. Liikkeelle.” Voisiko lähdön ilmoittaminen tapahtua vetäjän esimerkillä (rinkan nosto ”pykälään”) ja saamenkielisellä kehotuksella: ”Vuolginaigi (vuolkinaajki) Lähtekäämme”? Liikkeelle lähtö sitten kun kaikki ovat valmiina. Varmaan muitakin toimivia käytäntöjä löytynee.

Näin tuo viiden päivän vaelluksemme Kevon hienoissa maisemissa kaikkien yhteisten kokemuksien rikastuttamana oli saanut lääkitä meitä lapinkuumeisia reissulaisia.

Menomatkan alettua Sulaojan pysäköintipaikalta pysähdyimme noin seitsemän kilometrin ajon jälkeen ja katsastimme tien pohjoispuolella olevan komean Leammasavzi´n rotkolaakson, ”PikkuKevon”, lähes kaikille vaeltajille tuntematon.

Kaktsavarrin Erämajoissa vietetyn yön ja saunomisen jälkeen kotimatkamme jatkui – virkistävien taukojen myötä - jokaisen omaan lähtöpisteeseen, omaan kotiin.

Onski Voutilainen

Mykistävää koettavaa.

Mallikasta menoa yhdessä.

Laskuja ja nousuja riitti.

Ylityksen jälkeen hengenvetotauko.

Pikku Kevon rotkolaakso.

Kintulammin retkeily- ja luonnonsuojelualueen tarina retkeilymetsästä Vuoden 2020 retkikohteeksi

Keväällä 2017 olin sattumoisin töissä Ekokumppanit Oy:ssä Tampereella. Yritys tekee kestävän kehityksen projekteja ympäri Pirkanmaata ja tällä kertaa olin mukana Särkänniemeen kaavaillun Järviluontokeskuksen suunnitteluhankkeessa.

Erään palaverin sivulauseessa kuulin, että Tampereen kaupungilla on suunnitteilla kehittää retkeilykokonaisuutta Kintulammin alueella, Teiskon eteläosissa. Siellä olisi maata reilut 600 hehtaaria ja hieman rahaakin tähän tarkoitukseen.

Siltä istumalta olin yhteydessä muutamiin lähikontakteihin, joiden tiesin olevan perillä reittien suunnittelusta. Itse edustin projektissa retkeilyä ja rakentamista, jotka molemmat lajit olivat vanhoja ammattejani.

Ekokumppanien edustamien velvoitteiden mukaisesti päätimme koota heti mahdollisimman laajan osallistujakunnan ohjaamaan työtämme, sekä luonnollisesti turvaamaan selustaamme kaupunkiympäristössä toimimiseksi.

Laajaan ohjausryhmään kuului edustus kaupungin liikuntatoimesta ja ympäristösuojelusta. Virkamiesten lisäksi ohjausryhmään kuului kahden retkeily-yhdistyksen jäsenet, Tunturikerho Kolbman ja Tampereen Taivaltajien sekä edustus paikallisista luonnonsuojeluyhdistyksistä SLL Tampereesta, SLL Pirkanmaasta ja Villi Vyöhyke ry:stä. Tällä kokoonpanolla uskoimme, että saamme riittävästi tukea taaksemme, että voimme turvallisesti aloittaa suunnittelun puhtaalta pöydältä.

Kintulammin alueelle oli tehty hoito- ja käyttösuunnitelma jo vuonna 2007 ja pystyimme osittain käyttämään sitä suunniteltaessa alueen rakenteita ja polkuja. Kymmenessäkin vuodessa asiat olivat kuitenkin muuttuneet siinä määrin, että retkeilyn koko kuva oli muuttunut eräilystä päiväretkeilyyn, ellei peräti tuntiretkeilyyn, kuten myöhemmin asian totesimme olevan.

Samaan aikaan kun suunnittelimme retkeilyrakenteita ja koko aluetta, Tampereen ympäristönsuojelutoimisto teki alueelle valmisteilla olleeseen suojeluehdotukseen kiivaasti viimeisiä viilauksia sen vihkimiseksi luonnonsuojelualueeksi.

Tämä kaikki tapahtui keväällä ja kesällä 2017. Syksyllä 2017 päästiin toimeen.

Haastoimme retkeily- ja ympäristöjärjestöjä osallistumaan reittien linjauksiin, kiertelimme reittien metsoalueita tai muutoin arvokkaita luontokohteita pitäen kuitenkin koko ajan mielessä reittien laatuvaatimukset.

Syksyn kohokohta ja käänteentekevä tapahtuma oli polkujentamppausviikonloppu alueen keskellä sijaitsevalla Kortejärven tilalla. Paikalla oli lähes sata henkeä eri yhdistyksistä ja kyläorganisaatioista, sekä myös virkamiehistä.

Vettä satoi koko viikonlopun kun tamppasimme jonoissa uusia polkuja pitkin tulevaa retkeilyaluetta. Sitä mukaan kun vesi tavoitti alemmat kerrokset vaatetuksessa myös yhteisöllisyys ja innostus aluetta kohtaan syveni.

Teimme talkooruokia ja sauna oli lämpimänä aamusta iltaan. Jopa Yleisradio kävi tekemässä lyhyen valtakunnan uutisen tamppaustalkoista.

Tamppaustalkoiden jälkeen kaikki muuttui. Aktiiviset, innostuneet talkoolaiset levittivät sanaa alueesta ja muukin lehdistö kiinnostui alueesta siinä määrin, että ennen vuodenvaihdetta, kun vasta osa alueen reiteistä ja opasteista oli paikoillaan,

Kintulammilla kävi jo moninkertaisesti väkeä vanhaan aikaan verrattuna. Jopa Tampereen kaupunginvaltuusto äänesti kertaheitolla koko alueen rauhoittamisesta luonnonsuojelualueeksi.

Yli 555 hehtaarin lisäys luonnonsuojelualueeseen ei ole minkään kaupungin valtuustoille pieni juttu. Vaikutti siltä, että ei valtuustolla ollut tämän innostuksen vallitessa muutakaan mahdollisuutta.

Rauhoituspäätös oli monen ympäristönsuojelussa työskennelleen henkilön huippusaavutus urallaan ja myös sitä uutista juhlittiin asiaankuuluvalla tavalla.

Kintulammi sijaitsee noin 23 kilometriä Tampereen keskustasta koilliseen. Perinteiseen kansallispuistoon matkaamiseen nähden kohden oli todellinen lähikohde ja se näkyi myös talven kävijöissä. Viimeiset laavut ja rakenteet valmistuivat maaliskuun 2018 lopussa ja alueen 16 kilometriä pitkät lumiset polut olivat pysyneet auki yleisön aktiivisuuden takia.

Kaikki alueesta mediassa kirjoitettu ja sanottu oli pelkästään positiivista. Osaltaan syynä olivat varmasti helpot, aukottomasti opastetut polut, jotka sisälsivät pieniä perhoslenkkejä ihmisten valita. Osaltaan syynä olivat varmasti arkkitehtien suunnittelemat maastoon istuvat toimivat laavut joista etenkin yksi, Kirkkokiven laavu keräsi nopeasti Instragram kuvaajia äärelleen, jopa ympäri maailman.

Koko alue oli tehty kierrätysmateriaaleista, vanhoista saunoista ja riihistä ja poltetuista opastetolpista. Reittimerkinnät tehtiin keltamullalla. Koko alue oli toteutettu eri tavalla kuin aiemmat retkeilykohteet.

Kintulammista oli tehty kymmeniä yksityisten tekemiä blogikirjoituksia jo ennen varsinaisia avajaisia joita vietettiin toukokuun 5. päivä 2018. Paikalla oli noin 300 henkeä keskellä metsää ja metsissä oli vähintään saman verta väkeä.

Ensimmäisenä vuonna 2018 Kintulammilla kävi noin 40 000 ihmistä. Toisena vuonna 2019 yli 40 000 ihmistä. Blogikirjoitusten ja mediaosumien määrä ei ole enää tiedossani, mutta nykyisin etsin lehdistä ”viikottaista mediaosumaa” hieman huumorilla, mutta yleensä sen löytäen.

Helmikuussa 2020 Kintulammin retkeily- ja luonnosuojelualue valittiin valtakunnallisessa Vuoden retkikohde 2020 yleisöäänestyksessä voittajaksi. Teemana ympäristömyönteisyys.

Äänisaalis oli 38 prosenttia kaikista äänistä kun aiemmin voittajan prosentit olivat olleet yleensä noin 15 prosrentin luokkaa.

Miksi Kintulammin alueen kokonaisuuden ympärille nousi niin merkittävä kansanliike, että se on noussut parissa vuodessa merkittäväksi suunnannäyttäjäksi retkeilyalan saralla?

Yksi syy on varmasti alusta

Kintulammin avoimien ovien vetovuorossa Kolbma. Kolbmalaisia tauolla Kortejärven pihassa.

Pyhän Olavin retkeilyreitit -kirja toimii oppaana reitille lähteville. Kirja on Tammen kustantama.

Tuntureilta Pyhän Olavin

Kolbman Harri Ahonen on tehnyt jo viidennen kirjan. Tuoreimmassa ei kuljetakaan tunturimaastossa, vaan kirja vie retkeilijät Pyhän Olavin jalanjäljissä Savonlinnasta Saaristomerelle.

Kirja on tehty ”yleisön pyynnöstä”.

–Pyhän Olavin reitistä oli valmiina loppuosa eli Turusta kohti saaristoa. Reitin tekemiseen on saatu rahoitusta ja siihen liittyen tarvittiin kirja. Olin muutama vuosi sitten purjehdusristeilyllä Turun saaristossa ja mukana oli väkeä muun muassa Turun yliopiston Brahea-keskuksesta. He puhuivat minut ympäri, kertoo **Harri Ahonen**.

Ahosen neljä aikaisemmin julkaistua kirjaa kertovat Skandinavian vaellusreiteistä ja Pohjois-Norjan rannikkoreiteistä.

Harri Ahonen sai Pyhän Olavin retkeilyreitit –kirjan tekemiseen kumppanikseen tamperelaisen, toisen kolbmalaisen **Aada Ala-Talan**. Yhdessä he vievät lukijat Savonlinnasta Saaristomerelle. Päävastuu Tammen kustantamasta kirjasta on Ahosella, mutta Aada Ala-Talakin on eräopas, joten osa teksteistä on hänen tekemiään.

Ahonen on Skandinavian historian ja aatehistorian opiskelija.

–Yhtenä erikoistumisalanani on keskiajan historia. Siinä yhteydessä olen törmännyt viikinkikuningas Olav Haraldssoniin, josta tuli sittemmin pyhimys eli Pyhä Olavi.

–Historiantutkimuksen mukaan hän vauhditti kristillistämistä. Kohtalokkaan viimeisen matkansa hän teki Novgorodista todennäköisesti Etelä-Suomen suurten järviselkien poikki tai rannikkoa pitkin Keski-Ruotsin rannikolle.

–Tarkkaa reittiä ei voi kukaan tietää. Sieltä hän jatkoi sotajoukkoinen kulkuaan tunturimaiden poikki Stiklestadiin, jossa hänet surmattiin paikkakunnan nimeä kantavassa taistelussa vuonna 1030.

Katolinen kirkko teki hänestä keskiajalla pyhimyksen ja hänen haudastaan tuli Trondheimin tuomiokirkossa Pohjoismaiden suosituin pyhiinvaelluskohde.

–Tämä retkeilyreitti ei ole lainkaan kaukaa haettu siitä, mitä se todellisuudessa on ollut. Järvi-Suomen nimellä kulkeva reitti alkaa Savonlinnasta kahta vaihtoehtoista reittiä. Läntisempi reitti kulkee Sulkavan ja Juvan kautta Pieksämäelle, jonne taas itäisempi reitti päättyy Rantasalmen ja Joroisten kautta. Pieksämäeltä reitti jatkuu yhtenäisenä Kangasniemen ja Joutsan kautta Hartolaan.

Hartolasta jatketaan Sydän-Hämeen reittiä Asikkalan ja Lammin kautta Hämeenlinnaan ja edelleen Nokialle Valkeakos-

Petri Mäkelä

Kaukaloistenkallio Kintulammella.

asti ollut osallistaminen ja sitä seurannut innostus, joka alkoi yhdistysten johtoryhmästä ja leviten sitä kautta jäsenistön keskuuteen. Kaikkia ihmisiä kuunneltiin hyvin tarkkaan ja ehdotuksia otettiin huomioon, mikäli ne olivat perusteltuja.

Toinen merkittävä syy on ollut median häpeilemätön kiinnostus aluetta kohtaan, mutta on sanottava, että haastattelujen antajatkin pystyvät ohjaamaan asiat sopivalle taajuudelle, kun riittävästi jankkaa toimittajalle samaa asiaa. Ja kun kaiken aikaa toistaa sanoja yhteisöllisyys ja osallisuus alkaa myös toimittaja uskomaan siihen.

Kintulammin pitkospuut.

Vaikka median haastateltavana Kintulammilla onkin ollut useimmiten sama henkilö, ei alue ja retkeilykeskustelut ole koskeneet henkilöä itseään vaan aluetta ja sen käyttäjiä.

Olen myös miettinyt usein miten alkuvaiheen innostus oli niin nopeaa. Yksi syy tähän lienee itsensä peliin laittaminen. Itselleni se on luontaista olla täydellisesti läsnä itselleni tärkeissä asioissa sekä luvattujen asioiden toteuttaminen lupausten mukaan. Etenkin tämä viimeinen seikka lienee ollut yllätyskin monille, sillä koko alueen budjetti oli vain 100 000 euroa avaimet käteen periaatteella.

Polkujen tamppaustalkoisiin osallistui yli kymmenen kolbmalaista. Myös ruokailut ja ylläpito oli meidän vastuulla.

Miten alueen hyvä tilanne saadaan pidettyä jatkossa ja miten ihmisten positiivinen asenne säilymään onkin sitten eri juttu. Aluetta kehitetään edelleen ja polkuja parannetaan, mutta riittääkö se?

Paremman tulevaisuuden puolesta.

Petri Mäkelä
Kolbma, sihteeri

jalanjäljille

ken ja Tampereen kautta.
Nokialta jatkuva reitti on nimetty Kokemäenjoen vesistöreitiksi, joka kulkee Vammalan ja Huittisten kautta Ulvilaan aina Eurajoelle asti. Varsinais-Suomen reitti jakautuu kahtia eli Eurajoelta Kalannin tai Ulvilan kautta Turkuun ja Paraisille. Saaristomerellä reitti alkaa Paraisilta ja käy Utössä ja jatkuu Korppoosta Kökarin kautta Sottungaan ja edelleen Maarianhaminaan päättyen Eckeröhön.

–Saaristomerellä reitti on jo merkitty maastoon. Korona kuitenkin sekoitti suunnitelmia ja koko reitti oli tarkoitus merkitä jo tänä kesänä. Viimeistään ensi kesänä koko Manner-Suomen reitti on merkitty maastoon.

Ahoselle tämän kirjan tekeminen poikkesi aikaisemmista oleellisesti.

–Tämä on reitti, jossa voi edetä lakanalta lakanalle, se ei siis kulje erämaasssa. Reitin voi kulkea joko pyörällä tai kävellen. Sen voi toki kulkea autollakin, mutta siinä se perusidea katoaa. Kun kulkee hitaasti, näkee enemmän.

–Tämä on ensimmäinen Etelä-Suomen läpi kulkeva reitti, joka yhdistää sekä kulttuuria, historiaa että luontoa toisiinsa.

Reitin kokonaispituus on noin 1 200 kilometriä.

–Sitä ei ole pakko kulkea päästä päähän vaan sen voi kulkea myös pienemmissä pätkissä, sanoo Harri Ahonen.

Harri Ahonen tekee kirjastaan luentosarjan, joka alkaa Savonlinnan seudulta. Sarjan ajankohdat ja paikkakunnat täsmentyvät myöhemmin.

Kirjan tekijät Harri Ahonen ja Aada Ala-Tala ovat molemmat Tunturikerho Kolbman jäseniä.

Iesjärven aavoilla ja Stabburin tuntureilla

Kaipuu Norjan paljakoille vei kolbmalaiset jo kolmatta kertaa pitkälle vaellukselle Finnmarkiin viime kesänä. Tällä kertaa suuntana oli valtava kokoinen, mutta kaukana teistä sijaitseva Iesjärvi sekä Stabbursdalenin kansallispuiston korkeat tunturit.

Neljän hengen seurueemme matkasi Nordkappin bussin kyydissä Karasjoen kylään. Lämpimän sään vallitessa hyttysten määrä teki vaikutuksen, joten päätimme sallia itsellemme aloituspaikan 13 kilometrin päähän, jossa reittimme lähti maantieltä Karasjoen varresta. Neljä valtaisaa yli 30 kilon rinkkaa mahtui farmaritaksiin tarkkaan pakkaamalla.

Hikisen nousun jälkeen pääsimme ylängölle, jolla oli vielä tunturikoivuja, mutta olimme sentään jo poissa laaksoista. Horisontissa meitä tervehtivät Stabbursdalenin korkeat lumilaikkujen kirjomat tunturit. Niistä erikoisin on hieman yli kilometriin kohoava Vuorji, joka on muista erillään ja sitä erottaa muista puoli kilometriä matalampi laakso.

Ensimmäinen ilta, ensimmäinen järvi ja ensimmäinen rautu. Kalastus Norjassa on mahtavaa, Finnmarkin sisävesilupa on kohtuuhintainen eikä alamittoja ole. Punalihaista makoisaa kalaa on saatavilla kunhan näkee hieman vaivaa ja tietää jipot. Desinfiointi täytyy toki muistaa siirtyessä valuma-alueelta toiselle.

Seuraavana päivänä Ravnastuan tunturimajan ohitettuamme jälkeen pääsimme aidolle paljakalle. Se oli upeaa, tätä olimme odottaneet.

Hiekkamaan muodostama pikkujärvien täplittämä tasanko noin 500 metriä merenpinnan yläpuolella oli sopivaa maastoa totutella kehoa 35 kilon lisäpainoon.

Stiippanajoen laakso harjusta ja taimenta pursuavine jokineen ja rotkojärvineen oli ainutlaatuinen leiripaikka. Veli sai meidät sinne houkuteltua pienestä ötökkäparvesta huolimatta. Sen kesti kun tiesi, että vastaavaa paikkaa ei reitin varrella enää olisi.

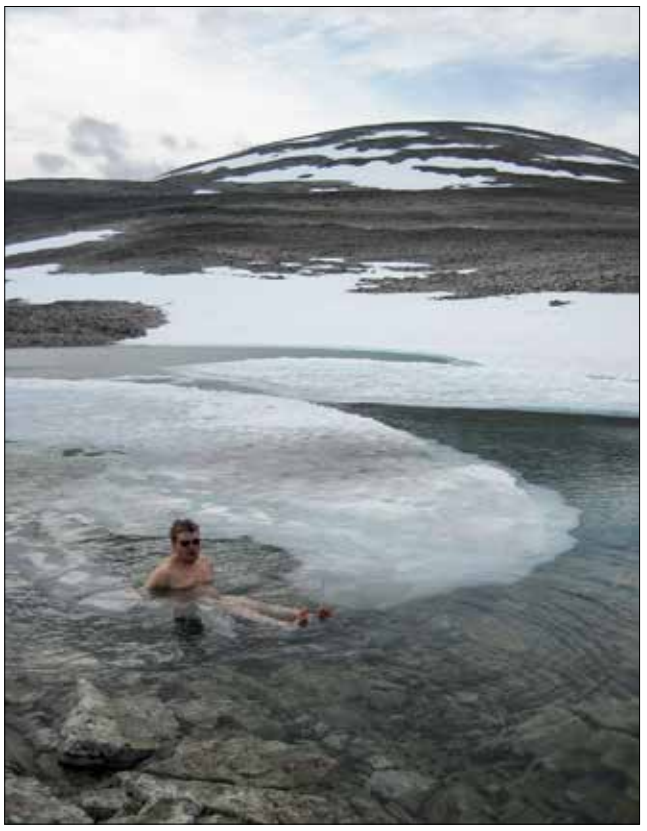
Koska meillä ei ollut kiire minnekään, leiriydyimme Likcajärven rannalle kahdeksi yöksi. Pääsimme nauttimaan sen harjuksista ja teimme päiväretken suuren Iesjärven rantaan. Tämä 13 x 8 kilometrin kokoinen järvi keskellä erämaata oli paikka, jonka olin päättänyt joskus mennä katsomaan. Testauksen perusteella Iesjärven kalasto koostuu pääosin harjuksesta ja hauesta. Kaunista ja koskematonta maisemaa riitti.

Horisontissa siintävät tunturit punalihaisine asukkeineen alkoivat jo houkuttelemaan ja suuntasimme sinnepäin. Kauniit hiekkaharjut ja mutkittelevat purot alueella saavat harvoin vieraita, koska lähimmille teille on pitkästi.

Vuorji oli kiusannut horisontissa jo tarpeeksi ja matkalla sen ohi osa porukastamme kävi huipputtamassa tunturin. Maisemaa koristivat sadan kilometrin päässä sijaitseva Oksfjordjokelenin jäätikkö ja 80 kilometrin päässä oleva Seilandin jäätikkö.

Vuorji ja sen takana Stabbursdalen Likcajärveltä nähtyinä.

Pekan vilvoittelutauko 880 metrissä. Taustalla Cohkarassan huippu 1140 metrissä.

Stabbursdalen on iso kansallispuisto, vaikka kenties 95 prosenttia siellä käyvistä kulkijoista liikkuukin ainoastaan sen pohjoisosan jokilaaksossa. Edes kansallispuiston parkkipaikan ”lähitunturin” eli Stuorra Binalvárrin postilaatikolle kirjoittaa nimensä vuodessa vain 120 henkeä.

Joenylityksen jälkeen leiriydyimme Leavnnjasjärven rannalle 900 metriin korkeavan Stállorassan juurelle kahdeksi yöksi. Viisimetrinen kivenjärkäle keskellä tasaista laaksoa tuntui erikoiselta paikalta, todennäköisesti kyseessä on ikivanha seita.

Stabbursdalenin polluttomalla tunturiylängöllä noustiin heti alkuun yli 600 metriin epätasaisuuksien välttämiseksi.

Päivä kivikon keskellä oli aivan muuta kuin siihen asti, mitään eikä ketään elävää näkynyt missään.

Leiriydyttyämme Jeagilskoahpajärven rannalle saapuikin sitten yllätys. Emme olleet nähneet retken aikana juuri yhtäkään poroa, vain yksinäisen hirven. Kellojen kilkatus herätteli jo hyvissä ajoin katsomaan mitä tuleman pitää. Kuin hidasliikkeinen joki madelsi ympärillemme 400 poron lauma. Porovirta tun-

Illat kruunasivat juhla-ateriat punalihaisista, välillä paistettiin lättyjäkin.

Viimeisenä matka-aamuna aukeni meri eteemme.

Lomalla Susikyrön suojassa

Lomamatkan suunnittelu korona-aikana oli haasteellista varsinkin, kun perheen toinen puolisko kuuluu riskiryhmään. Kovin pitkään ei tarvinnut kuitenkaan miettiä, kun lamppu syttyi ja suunnaksi valikoitui Susikyrö. Aihkin suojissa saattoi lomailla turvallisesti.

Heinäkuun puolivälissä Susikyrön pihapiiri oli hiljainen. Pihassa oli vain yksi auto. Autolla tullut pariskunta retkeili päivät lähialueilla ja kävi Susikyrössä vain yöpymässä. Toinen pariskunta yöpyi alueella yhden yön ja kun nämä molemmat parit olivat lähteneet, saapui pariksi yöksi omasta kerhostamme Geatkista nuoripari, joka oli juuri hankkinut kämppäavaimen. Pitihän sitä testata heti sekä Susikyrössä että Susi-Kiisalla.

Kaunein rantasaunan maisema mitä kuvitella saattaa.

Muun ajan olimme koko alueella kahdestaan.

Oli kuin olisimme olleet omalla mökillä. Oli hienoa nauttia hiljaisuudesta ja saunoa kerrankin niin, että tiesi, että kukaan ei odota vuoroaan löylyihin.

Rantasaunan lämmitimme joka ilta ja sen terassilta avautuva maisema teki vaikutuksen myös puolisooni Harriin. Aihkista kävely saunalle harjannetta pitkin oli käsittämättömän hienoa.

Olimme jo talvella olleet vii-

–Se on ruohokanukka, opetti tyttöystäväni Airi tiukalla äänensävyllä, kun vaellusporukkamme yhdellä reissulla kysyi noin miljoonannen kerran tämän kaunokaisen nimeä.

Mikko Suominen

Vuorjin huipulta 1024 metristä aukeaa hieno maisema pohjoiseen Stabbursdalenin tuntureille.

Stabbursdalenin sydämessä sijaitseva laakso korkeiden tunturei den välissä on huima paikka.

Erään illan yllätys oli 400 poron vierailu.

tui jatkuvan hirveän kauan vaikka ensimmäiset jatkoivat jo matkaa.

Päiväretki kolmen hengen voimin alueen korkeimmalle kohdalle 1140 metriin Cohkarassan huipulle sopi hyvin lepopäivälle. Korkeampia paikkoja on koko Finnmarkissa vain kaksi. Paluumatkalla uskaliaimmat myös kävivät vilvoittelemassa jääjärvessä 880 metrin korkeudessa.

Seuraavan päivän kivisen taipaleen loppuosuudella näimme kaukaa ainoat toiset retkeilijät, ilmeisesti pariskunta päiväretkellä, mutta olimme liian kaukana vaihtaaksemme kuulumisia.

Stabbursdalenin sydämessä sijaitsee erikoinen ja kiistämättä koko retkemme ainutlaatuisin paikka. Kahden korkean tunturin välissä on jyrkkä laakso ja muutama jokien ja vesiputousten yhdistämä järvi. Kiviseinät laakson reunoilla ovat aivan uskomattoman rypyttyneitä, ovat ne olleet mahtavat luonnonvoimat, jotka kivikerrostumia näin taittelivat.

Sattumalta illalla paikalle osui myös kaksi paikallista poronhoitajaa poroaidan korjauspuuhissa. Autoimme sisaruksia kunnostamaan vanhaa aitaa ja kyselimme samalla alueesta. He kertoivat etteivät olleet ikinä nähneet paikalla retkeilijoita, vaikka siellä säännöllisesti liikkuvatkin.

Stabbursdalen Lodge -mökkikylässä päästiin saunaan ja kävimme myös Stabbursnesin luontokeskuksessa tutustumassa pieneen näyttelyyn. Seuraavana aamuna ohi ajava Eskelisen Nordkappin bussi toi meidät takaisin Suomeen.

Jos pitää avarasta maisemasta ja punalihaisesta kalasta eikä karuus ahdista, niin Norjan paljakat ovat parasta maastoa. Minua veri vetää sinne kerta toisensa jälkeen.

Tänä kesänä saattaa Norjan raja pysyä kiinni, mutta sinne vielä palataan. Seuraavien kesien retket suuntautuvat kenties Varangin niemimaalle ja Kilpisjärvi-Utsjoki-taipaleelle. Mikäli reissu Kolbman porukassa kiinnostaa, niin seuraa ilmoittelua!

Mikko Suominen

Loppua kohden tehtiin pidempikin osuus 24 kilometrin päivämatkalla, osan aikaa mönkijäuraa seuraillen. Rinkat olivat jo kevyempiä ja kuntoakin oli jo kertynyt.

Viimeisenä päivänä laskeuduttiin varovasti polkua alas Stabbursdalenin jokilaaksoon, jossa on maailman pohjoisin mäntymetsä. Vanhimmat alueen puista ovat 500-vuotiaita. Alueelle vetää matkailijoita lohenkalastus Stabburselvalla eli Rautusjoella. Lohet eivät kuitenkaan pääse nousemaan jokea kuin parikymmentä ensimmäistä kilometriä.

Jeagilskoahpajärven antimia.

Nammalasta tulossa?

kon Aihkissa päivittelemässä käsittämätöntä lumimäärää, mutta silloin rantasaunalle emme lähteneet möyrimään.

Heinäkuun viikkomme alkoi tihkusateessa, mutta pian säät vaihtuivat aurinkoisiksi. Päiväretkeilimme tietysti Nammalassa, Ahovaaralla ja muualla lähiympäristössä.

Monet kerrat olen haaveillut käynnistä Pallasjärven rannalla. Nyt se haave toteutui. Halusin ehdottomasti päästä Punaisellehiekalle, mutta se olikin sitten hieman haasteellista, kun opasteita sinne ei ole. Onneksi navigaattori pelasti ja lähdimme ajamaan sivutietä eteenpäin muutaman kilometrin, kunnes tulimme paikalle, jossa autoja oli parkeerattu tien molemmille puolille. Niiden välissä oli ruskea viitta, joka kertoi, että olimme oikeassa paikassa.

Järvimaisema oli upea, mutta kansaa sen verran paljon, että vierailu jäi lyhyeksi.

Pyhäjoen polku oli myös kulkemisen arvoinen.

Särkitunturille lähdimme kapuamaan pilvisessä säässä ja kuinka ollakaan, sade yllätti, vaikka sääennusteessa siitä ei kerrottu mitään. Pikainen käynti edestakaisin tunturin laella ja treffit parkkipaikalla Raiskin kanssa. **Raiskin** tapasimme sitten uudestaan seuraavana päivänä.

Kun palasimme Suskyröön. siellä ei ollut satanut pisaraakaan ja sää oli edelleen aurinkoinen.

Susikyrö oli kuin turvasatama, jonka sylissä oli hyvä lomailla. Enemmänkin väkeä alueelle olisi mahtunut turvavälitkin huomioiden.

Aihkin vuokra on edullinen ja yöpyminen kämpissä samoin, Niitä pidetään kunnossa talkoovoimin.

Tilat ovat avaimien lunastajien käytössä, mutta eivät ilmaiseksi. Päivämaksuista tai Aihkin vuokrasta on huolehdittava, jotta Tunturilatu selviää kiinteistöjen kiinteistä kuluista, kuten veroista, sähköistä ja vesimaksuista.

Satu Ojala

Satu Ojala

Laavulta avautuu upea maisema.

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2020

SUSIKYRÖ VANHA KÄMPPÄ
(10 paikkaa + 4 kpl ylälaverilla)

5.9.–12.9.	Njeallje
12.9.–19.9.	Ovtsi
19.9.–26.9.	Geatki

SUSI-OSKARI (5 paikkaa)

5.9.–12.9.	Owla
12.9.–19.9.	Ovtsi
24.9.–26.9.	Jäsenvaraus (2/5)

KOIRA-OSKARI (5 paikkaa)

5.9.–12.9.	Owla

SUSI-KIISA (8 paikkaa)

29.8.–5.9.	Njalla
5.9.–12.9.	Jäsenvaraus (8/8)
12.9.–19.9.	Kuokte
4.10.–7.10.	Jäsenvaraus (7/8)

SUSI-TALAS (10 paikkaa)

29.8.–5.9.	Kolbma
5.9.–12.9.	Logi
12.9.–19.9.	Kavtsi
7.10.–11.10.	Jäsenvaraus (7/10)

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2021

SUSIKYRÖ VANHA KÄMPPÄ
(10 paikkaa + 4 kpl ylälaverilla)

19.6.–26.6	Kämppätoimikunta talkoot
30.6.–4.7.	Ovtsi partiolaiset
24.7.–31.7.	VaVa

SUSI-OSKARI (5 paikkaa)

19.6.–26.6	Kämppätoimikunta talkoot
30.6.–4.7.	Ovtsi partiolaiset
24.7.–31.7.	VaVa

KOIRA-OSKARI (5 paikkaa)

19.6.–26.6	Kämppätoimikunta talkoot
30.6.–4.7.	Ovtsi partiolaiset
24.7.–31.7.	VaVa

SUSI-KIISA (8 paikkaa)

12.6.–19.6.	Kämppätoimikunta talkoot

SUSI-TALAS (10 paikkaa)

5.6.–12.6.	Kämppätoimikunta talkoot

AIHKIN VARAUKSIA 2020
29.8.–1.10. Jäsenvarauksia

AIHKIN VARAUKSIA 2021
13.3.–17.4. Jäsenvarauksia
19.6.–26.6. Kämppätoimikunta, talkoot
24.7.–31.7. VaVa

Ajan tasalla olevat petipaikkavaraukset löytyvät verkkosivuilta kämppien kohdalla olevista varauskalentereista.

ALUE- JA AVAINMAKSUT 2020

Kiinteistöjen aluemaksut
(koskevat myös päiväkäyntejä jos käyttää palveluja):

- **Susikyrö (viite 505)** aluemaksu jäsenille **10 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **15 €/vrk/hlö**
- **Susi-Kiisa (viite 709)** aluemaksu jäsenille **7 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **10 €/vrk/hlö**
- **Susi-Talas (viite 602)** aluemaksu jäsenille **7 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **10 €/vrk/hlö**
- Aluemaksua ei peritä alle 12-vuotiailta lapsilta.
- Aluemaksut suoritetaan kämpissä oleviin lippaisiin tai kämpän viitenumerolla Tunturiladun tilille **FI11 4108 0010 3176 86**. Maksutapa merkitään kämppäkirjaan.

Aihki (viite 806)
vuokra **30 €/vrk/koko mökki.**

Viikkomaksut
(koskee kämpän kaikkien petipaikkojen varaamista viikoksi):

- **Susikyrö vanha kämppä 600 € (viite 505)**
- **Susi-Oskari 250 € (viite 505)**
- **Koira-Oskari 250 € (viite 505)**
- **Susi-Kiisa 275 € (viite 709)**
- **Susi-Talas 350 € (viite 602)**

Susikyrön autonlämmitystolppien käyttö **2 €/lämmityskerta** (4 tuntia).

- Auton lämmitystolppien käyttömaksu maksetaan Pekan Oskarin eteisessä olevaan lippaaseen ja merkitään sähkön käyttäjän nimi samassa paikassa olevaan vihkoon.

Kämppäavaimet

- Kämppäavaimen lunastusmaksu on **120 €**. Avaimen palautuksen tapahduttua maksua ei palauteta. Avainanomuslomake löytyy verkkosivuilta kohdasta kämppäavaimen lunastus.

VARAUSTENHOITAJA SEKÄ AVAINANOMUKSET JA -PALAUTUKSET
Sirpa Alapuranen
puh. 050 597 5811
varaukset@tunturilatu.fi
sirpa.alapuranen@luukku.com

www.tunturilatu.fi

Tunturiladun syyskokous ja susiaiset

16.–18.10.2020

AitO Toimintakeskus, Kirjoniementie 15, 33680 Tampere

Kuva Petri Mäkelä

PERJANTAI

18 =>	ilmoittautuminen alkaa, iltapalaa tarjolla

LAUANTAI

8 =>	ilmoittautuminen jatkuu
8–9	aamiainen
9–13.30	lipunnosto ja lähtö bussikuljetuksella päiväretkelle Kintulammin suojelualueelle
14–15	lounas
15–16	purinatuokio ja kokouskahvit
16–17.30	Tunturilatu ry:n syyskokous
18–19	päivällinen
19–20	Susiaiset
20 =>	sauna ja vapaamuotoista illanviettoa kodassa, iltapalaa tarjolla

SUNNUNTAI

8–9	aamiainen
9–10.30	luento Metsäpeuran kotouttamishanke Seitsemisen ja Lauhanvuoren kansallispuistojen alueella. Milla Niemi, suunnittelija Metsäpeura Life/ Metsähallitus/ Eräpalvelut
11–12	Susien kokous
12	lipun lasku
12.30	lounas
	Turvallista kotimatkaa

Lauantaina ohjelmassa on tutustuminen Kintulammin retkeily- ja luonnonsuojelualueeseen, joka valittiin Vuoden Retkikohteeksi 2020. Mahdollisuus tehdä erimittaisia kävelylenkkejä, joista osa on esteettömiä. Säänmukainen päiväretkivaatetus, oma kuksa mukaan.

MAJOITUS- JA RUOKAILUPAKETIT:

Osallistumismaksu 15 €/ hlö

Majoituspaketti 1: 130 €/ hlö, sis majoitus 2 vrk (pe-su) 2-6 hh omin liinavaattein sekä ateriat pe iltapala, la aamiainen, lounas, päivällinen, iltapala ja su aaminen, lounas.

Majoituspaketti 2: 160 €/ hlö, sis majoitus 2 vrk (pe-su) 1 hh omin liinavaattein sekä ateriat pe iltapala, la aamiainen, lounas, päivällinen, iltapala ja su aaminen, lounas.

Majoituspaketti 3: 30 €/vrk, asuntoauto/vaunupaikka ja sähkö.

Ruokailupaketti 1: 35€/ hlö, lauantain ruokailut, sis aamiainen, lounas, päivällinen.

Ruokailupaketti 2: 60 €/hlö, asuntoautossa ja –vaunussa yöpyjille ateriat pe iltapala, la aamiainen, lounas, päivällinen, iltapala ja su aaminen, lounas.

Ruokailupaketti 3: 15 €/ hlö, lauantain lounas.

Veloitus talon liinavaatteista 16 €/ hlö.

Peruutusehdot:
14-8 päivää 25 %, 7-0 päivää 50 %

ILMOITTAUTUMISET/TIEDUSTELUT
Merja Rintakoski, merja.rintakoski(at)gmail.com, 0400 630 514.

Maksut 10.10.2020 mennessä Tunturikerho Kolbma ry:n tilille TSOP FI82 5730 0820 3935 40, viitenumero 3036. Kaikki maksut etukäteen.

Ilmoittautumisen yhteydessä pyydetään ilmoittamaan mahdolliset ruoka-aine allergiat.
Viimeinen ilmoittautumispäivä on 21.9.
Tunturikerho Kolbma ry

Tervetuloa Tampereelle!

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään 17.10.2020 klo 16–17.30 AitO Toimintakeskuksessa,
Kirjoniementie 15, 33680 Tampere.
Kokouskahvit ja turinatuokio klo 15.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat.

Tervetuloa! Johtokunta

KAUPPA AUKI

MYYTÄVÄT TARVIKKEET

	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus -kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen -kirja	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Maksuasioista:

Tunturiladun pankkitili on **Oma Säästöpankki FI11 4108 0010 3176 86**. Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut.

Tunturiladun tarvikkeita voi tilata yhdistyksen taloudenhoitajalta: helenius.inka@gmail.com
Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti. Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

TUNTURILADUN RETKIMUISTIO

29.8.–5.9. Kerhoviikko ja alkavan ruskan vaellus Susi-Talaksella (Kolbma)
Susi-Talaksen maastoissa löytyy hienoja päiväretkikohteita, marjamaita ja kalaisia järviä. Kämpässä petipaikat 8 hengelle ja tontilla hyviä teltanpaikkoja. Kiinnostuksen mukaan pyritään järj. lyhyt 2-3 pv sekä viikon vaellus. Yhteiskuljetus (juna+bussi+taksi) sovitaan lähtijöiden kesken. Lisät. ja ilm. 15.7. menn. hanna.sinilehto@gmail.com.

5.–12.9. Ruskaviikko Torassiepissä (Kumpe)
Päiväretkeläiset: majoitus ja puolihoito Torassieppi Lomamökit, www.harriniva.fi. Lähiseudun polkuverkosto ja 6–12 km päiväretket tarjoavat ohjelmaa viikoksi. Halukkaat voivat liittyä Matti Nylanderin seuraan, joka vetää retkiä. Ruskaviikon vaellus: Jouko Koivu vetää telttavaelluksen Olos/Pallas -alueella. Meno- ja viimeinen yö Torassiepissä teltta- tai sisämajoituksessa. Ilm. viikolle 1.7. menn.: matti.nylander@gmail.com tai p. 044 5261145; vaeltajat Jouko Koivulle: jouko.koivu@kotinet.com tai p. 045 112 4712.

5.–13.9. Ruskavaellus Muotkatunturella (Tsietsa)
Omia polkuja kulkien ja teltoissa majoittuen tapahtuva syysvaellus Muotkatunturien erämaa-alueella. Reitti kulkenee Stuorroaytsin autiotuvan kautta. Kokoontuminen 5.9 Kaamasmukkaan. Yhteismajoitus tulo- ja paluuöinä mökeissä. Tied. ja ilm. 31.7. menn. Risto p. 0400 313 765, risto.daavitsainen@gmail.com tai Marjatta p. 040 722 0630, marjatta.nuutinen@gmail.com.

5.–12.9. Syyskerhoviikko Susikyrössä (Owla)
Ilm. 26.8. menn. Hannu Liljamo p. 044 322 3646, hannu.liljamo@gmail.com

12.–19.9. Kerhoviikko ja ruskavaellus Susi-Talas ja Sarmitunturin alue (Kavtsi)
Viikon aikana mahd. oleilla kämpällä ja tehdä päiväretkiä ympäristöön. Lisäksi alueella voi kalastaa. Tunturiladulla on alueella vene, kalastusluvat ja verkkoja. Suunnitelmissa kaksi kevyehköä vaellusta, koko viikon ja kolmen yön vaellus. Tammikuun tiedon mukaan juna lähtee pe Helsingistä 18.49. Rovaniemelle. Rovaniemeltä jatko bussilla Ivaloon, jonne saavutaan 12.45. Ruokailun ja mahd. ostosten jälkeen jatko taksilla. Paluu seuraavana la joko 18 tai 21 lähtevällä junalla. Ilm. 12.8. menn. ja tied.: Juha Kelkka: juhake1960@gmail.com, p. 050 332 3239 tai Markku Arola: markku.arola@kolumbus.fi, p. 0500 777 554.

12.–19.9. Kerhoviikko Susikyrössä (Ovtsi)
Susikyrö on varattu Ovtsilaisille. Lähtöaika ja -tapa tarkentuu ilmoittautumisten myötä. Nyt on hyvä hetki ottaa myös kaveri mukaan, houkutella jäseneksi ja istuttaa häneen "Lapin hulluus". Lisät. ja ilm. ovtsi@tunturilatu.fi

19.–20.9. Suomu 24h (Kumpe)
Järjestäjänä Riveria-ammattiopiston eräopasopiskelijat. Huolto ja ruokakustannukset 20€/hlö. Vuorokauden aikana voi patikoida Patvinsuon kansallispuiston polkuja omaan tahtiin niin paljon kuin ehtii ja jaksaa. Matkustus kimppakyydeillä, hinta n. 10€. Ilm. Ohjelmapalveluiden Tuotantotalliin p. 050 311 5755, tuotantotalli@riveria.fi. Kumpen yhteyshenkilö: Onni Voutilainen, onskiv@gmail.com

19.–26.9. Ruskaviikko Susikyrössä (Geatki)
Käyttöömme on varattu Susikyrön vanha kämppä ja tietysti käytössä ovat alueen palvelut mm. Pekan-Oskarin huoltotilat. Susikyröstä on mahd. tehdä päiväretkiä Pallas-Yllästunturin kansallispuiston alueelle ja yöpyä alueen tuvissa yli yön retkillä. Matkalle voivat lähteä myös henkilöt, joilla ei ole ennestään vaelluskokemusta. Tied. ja ilm. 15.8. menn. Satu Ojala p. 050 523 4844 tai satu.ojala@lauttakyla.fi

3.–10.10. Römppäviikko Abiskossa (Owla)
Ilm. 1.8. menn. Jukka Parviainen p. 040 531 6234, jukka.parviainen@outlook.com tai Aino Hämäläinen p. 040 770 6282, aino.hamalainen@oulu.fi. Teemme Abiskosta käsin retkiä lähialueiden tuntureille, majoittuminen tunturiaseman mökeissä.

14.–15.11. Arktinen hysteria –viikonloppuretki Laipanmaalla (Kolbma)
Kolbma kokee Arktista hysteriaa yhdessä Alppaksen ja Kuokten kanssa. Patikoidaan la ja su päivärepun kanssa tutustumassa Laipanmaan komeisiin maisemiin. Omat eväät ja majoitteet, kimppakyydeistä sovitaan yhdessä. Ilm. ja tied. hanna.sinilehto@gmail.com.

27.–29.11. Retki Utön saarelle (Kumpe)
Lähtö bussilla varhain aamulla, jotta ehditään Nauvon Pärnäsistä klo 18.15 lähtevän yhteysaluksen Eivorin kyytiin. La nautimme Utön saaren luontoelämyksistä ja majakkavierailusta oppaamme Hanna Kovasen johdolla, mahd. kahvitteluun majakkarakennuksessa. Ellei retkeläisiä riitä bussimatkalle, retki toteutetaan kimppakyydein. Mukaan otetaan myös muita latulaisia, jos majoitus- ja kyytitilat sallivat. Paluukyyti Joensuussa aamuyöllä ma 30.11. Alustavat ilm. matti.nylander@gmail.com, p. 044 526 1145.

26.9.–27.9. Syksyinen retki Kainuuseen (Tsietsa)
Syksyinen retki Kainuun eteläosan Teerisuo-Lososuon soidensuojelualueelle. Mennään porukalla, mutta yövytään omissa majoitteissa ja ruokaillaan omatoimisesti. Laavuja, puolikotia ja telttapaikkoja löytyy alueelta. Lisät. ja ilm. Maire Parviainen p. 050 328 6452. Mukaan voi tulla ilman ilmoittautumistakin omin kyydein. Teerisuon parkkipaikalla tavataan n. klo 10.15.

16.1.2021–23.1.2021 Kaamoksen kaatajaiset Utsjoella (Owla)
Majoitumme Lohirannan mökkeihin, josta Nuorgamiin on matkaa n. 20 km. Teemme päiväretkiä, osa niistä suuntautuu läheiseen Galdoaivin erämaahan. Muutaman kilometrin päässä mökeistä on tunturijärviä, jossa on mahdollisuus käydä pilkillä. Retki toteutuu, mikäli väh. kahdeksan henkilöä ilm. mukaan. Ilm. Mirja Savolainen mirjatsavolainen@gmail.com, p. 050 369 9176.

23.1–30.1 2021 Kuutamovaellus (Tsietsa)
Hiihtovaellus mahdollisesti Susikyröstä koilliseen, alue tarkentuu myöhemmin. Tied. Päivi p. 044 027 3708, paivi.korolainen@gmail.com tai marjatta p. 044 722 0630, marjatta.nuutinen@gmail.com

Tunturilatu-lehden 4/2020 retkimuistioon julkaistavaksi tarkoitettu aineisto tulee toimittaa viim. 27.10. osoitteella satu.ojala@lauttakyla.fi
Verkkosivuille kerhot päivittävät itse tulevat tapahtumat ja ilmoittavat tiivistetyt tiedot myös lehden retkimuistiota varten. Ilmoituksen vähimmäistiedot (Tunturiladun ja Suomen Ladun nettikalenterit): • alkamis- ja päättymisajankohta • kokoontumispaikka (osoite) • viimeinen ilmoittautumispäivä • yhteyshenkilön nimi, sähköpostiosoite ja puhelinnumero

Huom. Tapahtumat löytyvät myös Tunturiladun verkkosivuilla olevasta tapahtumakalenterista! Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille. Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin. Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on "omat polut" retkikohteen suunnassa.

Susivaliokunta

Anja Kylävalli (pj)
Jouko Koivu,
Juhani Lahtinen,
Sirkka-Liisa Markkanen,
Raimo Pahkala,
Hanna-Mari Sinilehto
sähköposti: susivaliokunta@tunturilatu.fi

Uusi susimerkki on nyt saatavissa!

Vuonna 2018 alkaneen projektin tuloksena susijärjestelmä sai uuden arkikäyttöön tarkoitetun susimerkin edelleen käytössä olevan perinteisen merkin rinnalle. Merkki on ilman heraldisia muodollisuuksia moderni näkemys sudenpää-teemasta, ympyrän muotoinen ja halkaisijaltaan 5 cm. Merkin tekstit Tunturilatu ry ja susimerkki tuovat esille mistä on kysymys. Tavoitteena on madaltaa kynnystä susimerkin käytöstä yleensä sekä tehdä susijärjestelmää tunnetuksi. Merkki on kaikille susiarvoille samanlainen. Uuden susimerkin suunnittelija on Jenni Pentikäinen.

Vanhan perinteisen merkin paikka on kantajansa rintamuksessa vasemmalla puolella. Uuden susimerkin käyttö on vapaampaa – sen voi kiinnittää haluamaansa paikkaan vaatteissa tai varusteissa. Merkin taustalla on liimapinta, joten sen voi joko ommella tai silittää kiinni kohteeseensa.

Merkin hinta on 2 e/kpl tai 5 e/ 3 kpl.
Saatavana kun "kauppa on auki" eli Tunturiladun tapahtumien yhteydessä tai ottamalla yhteyttä Inka Heleniukseen (kts. yhteystiedot lehden Kauppa auki –palstalla).

Terveisin Susivaliokunta

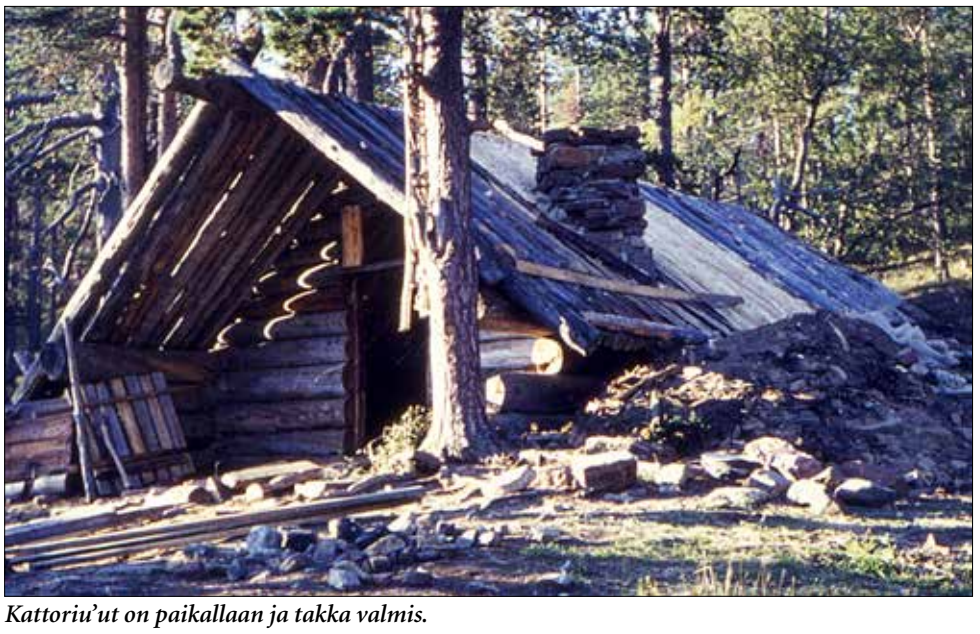

VUODEN 2021 ALUSTA ETSITÄÄN UUTTA KÄMPPÄISÄNTÄÄ TUNTURILADULLE.
Edellinen hoitaa tehtävää vuoden 2020 loppuun ja voi tarvittaessa olla vielä mukana kämppätoimikunnassa myöhempinä vuosina.

Jos kiinnostuit, ilmoita itsestäsi johtokunnalle syyskuun loppuun mennessä. Lähetä postia osoitteeseen johtokunta @tunturilatu.fi

Purkuvaiheessa katolta poistettiin huonokuntoisia kattoriukuja.

Kattoriu'ut on paikallaan ja takka valmis.

Sudenpesän rempasta 50 vuotta

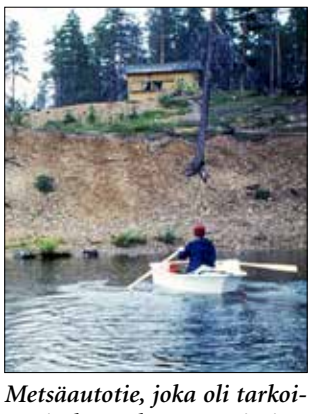
Tunturilatulaiset rakensivat vuonna 1952 Saariselälle Kaarnepään alarinteelle autiotuvan, joka sai nimekseen Sudenpesä. Ränsistymään päässyt kämppä peruskorjattiin 18-vuotta myöhemmin kolbmalaisten voimin elokuussa vuonna 1970.

Tunturikerho Kolbman perustamisesta oli kulunut vasta kolme vuotta, kun pieni jäsenkunta otti tehtäväksi vaativan urakan. Aloitteen tekijöinä olivat **Yrjö Suuniittu** ja **Väinö Martikainen**, jotka myös suunnittelivat koko projektin. Talkoisiin osallistui kaikkiaan 26 henkeä ja nuorisoakin oli mukana, näkökulmasta riippuen, 3 – 10 henkeä.

Maantieltä Maantiekuruun

Talkoolaiset lähtivät Tampereelta omalla bussilla kohti Lappia. Bussiin oli ahdettu rakennustarvikkeita, työkaluja, kottikärryt ja pieni jolla. Mukana oli myös melkoisesti muonaa sekä keittiövälineitä. Menomatkalla poikettiin Korpilahdella, josta lahjoituksena saatiin täydennystä, 60 kiloa perunoita, juureksia ym.

Ivalosta bussi ajoi mutkaista Raja-Joosepin soratietä Kattajärven ohitse ja kääntyi sitten Luttojoen ylitse huonolle Kurujärven metsäautotielle. Luppokurun kautta vielä pääsi ajamaan, mutta Pajujärvellä tie oli sellainen, ettei kuskimme Topi uskaltanut pidemmälle ajaa. Talkoolaisten omat varusteet sekä kaikki muut tarvikkeet kannettiin sitten pari kilometriä tietä pitkin Suomujoen rantaan Aittajärvelle. Sinne raahattiin myös pieni jolla, jota käytettiin ahkerasti joen ylittämisessä. Rakennustarvikkeiden välivarasto perustettiin joen rantaan.

Metsäautotie, joka oli tarkoitus joskus rakentaa Luirojärvelle asti, päättyi Suomujoen rantaan Aittajärven lähellä. Talkoolaiset lossattiin jollalla joen ylitse.

Sitten talsittiin Maantiekurua pitkin rinkkoja selässä kantaen ja muita tarvikkeita käsissä roikottaen. Vuorotellen työnnettiin ja vedettiin raskaasti lastattua kottikärryä. Useita kymmeniä kertoja jouduttiin raivaamaan kaatuneita puita polulta. Seisomakivenselänteelle nousu oli hidasta, mutta laskeutuminen Sorvusojalle vauhdikkaampaa. Rakennustarvikkeet kipattiin Sudenpesän pihamaalle ja talkoolaiset jatkoivat majoittumaan Sorvusojan varaustuvalle. Sudenpesällä joutenkulkijakin tuli jostakin joukkoon mukaan.

Purkamista

Aikaisin aamulla alkoi kämpän purkaminen. Vanha ovi ja vähäiset kalusteet heitettiin pihamaalle. Sitten kattoturpeet lensivät tantereelle, tervapahvit ja muovit raastettiin irti ja huonommat kattoriu'ut polttopuukasaan. Ja hauskaa oli, kun vanha takka romahdutettiin maan tasalle. Julkisivulla ollut "*Sudenpesä*"-nimikyltti irrotettiin varovasti restaurointia varten.

Parina päivänä muutama talkoolainen kävi noutamassa lisää tarvikkeita Suomujoelta. Sieltä tuotiin mm. sementtisäkki, tervapahvia, muovirulla, kilokaupalla nauloja, työkaluja ja perunoita. Emännät pitivät huolta, ettei työmiesten tarvinnut lorvia tyhjällä vatsalla. "Hätäisimmät" kunnostivat huusin käyttökelpoiseksi ja myös jätekuoppa kaivettiin.

Korjaamista

Se mitä oli hajotettu, oli myös korjattava. Vanhoja takkakiviä puhdistettiin ja uusia kannettiin Sorvusojasta. Kaarnepään rinteeltä kaadettiin nuoria mäntyjä uusiksi kattoriu'uiksi. UKK-kansallispuistoa ei vielä tuolloin ollut, mutta lupa kaatoon oli saatu Metsähallitukselta. Se olikin ainoa asia, missä Metsähallitus oli mukana.

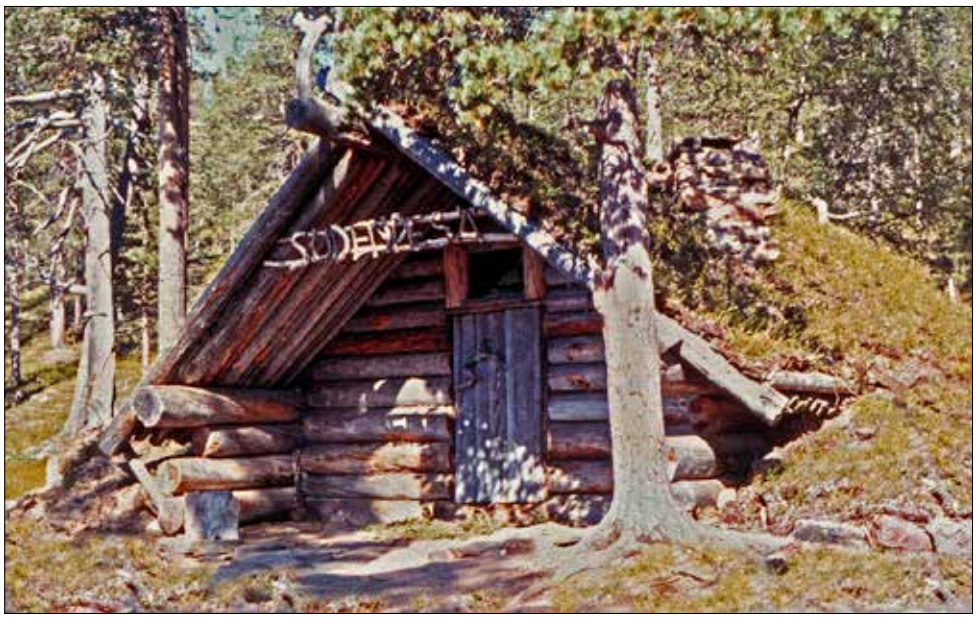
Väiski ja Reijo toimivat takan muuraajina ja takka kohosi nopeasti. Heillä oli ammattimuurarilta saatua oppia nahkakansissa. Kattoriukuja kohennettiin ja uusia laitettiin katolle noin kolmasosa. Kun takan piippu oli kohonnut täyteen mittaansa, lyötiin katto kiinni ja laitettiin muovit sekä tervapahvit paikoilleen. Ketterimmät ja kovapäisemmät työskentelivät kurkihirren tasolla. Kun toiset tuunasivat kämpän sisustusta, lavereita ja pöytiä, toiset latoivat turpeita katolle. Uusia turpeita kaivettiin lähimaastosta. Yrjö ja Tauno kunnostivat jykevän kelo-oven entistä ehompaan kuntoon. Jotkut näppäräsormiset askartelivat nimikyltin kulahtaneet kirjaimet paikoilleen.

Kun valmiin takan sementti oli kuivunut ja katto jo osittain turvetettu, talkoolaiset viettivät juhlallisia harjakaisia kämpän sisällä. Takkaan sytytettiin tuli ja se veti hyvin. Viimeisinä päivinä retkiltä tultua siistittiin ympäristöä.

Oleilemista ja retkeilemistä

Aina päivän puuhastelujen jälkeen talkoolaiset siirtyivät läheiselle Sorvusojan kämpälle iltaa viettämään ja yöpymään. Osa nukkui varaustuvassa ja muutamat nukkuivat omissa laavuissaan tai louteissaan. Sattumalta Kaarnepään rinteeltä notkelman kätköstä löytyi valmiiksi tehty rakovalkea sytykkeineen kaikkineen. Kelopölkkyjen veistopinnat olivat jo harmaantuneet, joten arvelimme, ettei niitä kukaan kaipaa ja kannoimme pölkyt omaan leiriimme. Pari iltaa sitten vietimme rakovalkean ääressä tarinoiden.

Hommat sujuivat hyvin ja aurinkoiset päivät pitivät mielialan korkealla. Loppuviikosta näytti siltä, että saamme valmiiksi sen mitä oli hajotettukin, joten meillä oli varaa tehdä retkiä kauemmaksi. Eräät kävivät Sokostilla, toiset Luirojärvellä ja lähimpinä kohteina olivat Kaarnepään huippu sekä Maantiekurun lammet.

Rempan jälkeen Sudenpesä jäi vaeltajien käyttöön hyväkuntoisena ja siistinä.

Takan muuraajaa Mäkisen Reijoa jännittää syttyykö puut ja vetääkö takka.

Homma hoidettu

Kun viikko oli heiluttu talkoissa hullun lailla, oli eväät syöty ja naulat naulattu. Talkoolaiset lähtivät tyytyväisinä kotimatkalle keventynein rinkoin. Yli jääneet rakennustarvikkeet jätettiin Sudenpesälle vastaisuuden varalle ja vain työkaluja vietiin pois. Tyhjät kottikärryt rullasivat kevyesti Maantiekurussa, johon oli viikon aikana syntynyt oikea "maantie". Sitä oli raivattu ja tallattu moneen kertaan usealla kymmenellä jalkaparilla. Jollalla lossattiin moneen kertaan ihmiset ja tavarat Suomujoen ylitse.

Kaikki rakentamiset kaukana erämaissa, tiettömien taipaleiden takana, ovat olleet raskaita, mutta antoisia tapahtumia. Talkoohenki on aina hyvä ja hauskaa on.

Sudenpesän peruskorjaus ei tehnyt poikkeusta, mutta tyytyväisyys ja ylpeys tehdystä työstä jäi vain vajaan vuoden mittaiseksi. Seuraavana keväänä kämppä paloi maan tasalle.

Muistona Sudenpesän rempasta on valokuvia ja kaitafilmi, kunhan vaan joku muistaisi missä se on.

Joutenkulkija jostakin